

komme tilbage til denne Sag, naar andre lignende Lovforslag forelaa. Her foreligger nu et saadant Forslag, som vedkommer Landkommunalloven, men ganske vist kun et ganske enkelt Punkt i Landkommunalloven (Berg: Ogsaa Kjøbstadkommunalloven!). Ja, ogsaa Kjøbstadkommunalloven, men ved denne Sag er nu Landkommunalloven paa Tale. Jeg vil spørge den ærede Formand, om han vil tillade, at jeg ved dette Lovforslags Behandling maa røre ved nogle af de mest paaflagede Forhold ved den kommunale Beskatning. For jeg faar et saadant Tilfald fra den høitærede Formand, tør jeg ikke gaa videre end til, hvad der ligefrem ligger i selve Forslaget.

Formanden (Krabbe): Det vil være vanskeligt at give en Besvarelse af et saa almindeligt Spørgsmaal; men jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at hvis det ærede Medlem efter mit Skøn skulde komme meget udenfor Sagen, skal jeg tillade mig at gjøre ham opmærksom derpaa.

Sable: Jeg vil haabe, at den ærede Formand vil indrømme mig nogen Frihed til at komme ind paa den kommunale Beskatning i det Hele. — Til det Forslag, som her ligger for, maa jeg gjøre nogle Bemærkninger. De Færrer vide, at Ligningen i Kommunerne lægges Næret i Forveien før Skatteaaret, og at Skatteaaret gaar fra 1ste Januar til 31te December. Ligningen skal lægges paa en saadan Maade, at samtlige Forhold, som bestaa i Kommunerne i det Aar forud for det, da Ligningen lægges, skulle tages under Overveielse, og derpaa skal Ligningen grundes. Kommunestatterne kunne opkræves enten halvvaarsvis eller fjerdingaarsvis. Nu kunne disse Skatter falde til Udbetaling, inden 4 Maanedere ere gaede, og det Tilfælde har foreligget, at Skatteopkræveren er kommen til En, der har været sat i Skat, men som har negtet at ville betale, fordi han formente, at han inden Udløbet af 4 Maanedere vilde fraslytte Kommunen. Det er jo ikke sikkert, at dette vil ske; men det er jo dog ret betegnende, at Loven fastsætter som en Pligt, at Skatteopkræveren skal komme og fordrø Skatten; men da de 4 Maanedere ikke ere udløbne, nægter Vedkommende at betale med den Paastand, at han vil fraslytte Kommunen inden Udløbet af de 4 Maanedere. Det er mig bekendt, at et saadant Tilfælde har foreligget ovre i Sjælland i en af Kommunerne der, og jeg vil kun henlede Opmærksomheden paa, at her er en Vanskelighed, som billigvis ved denne Leilighed kunde afhjælpes. I alle Tilfælde maatte det da være saaledes, at Vedkommende var pligtig at betale, saasnart Skatteopkræveren efter deres Pligt indfandt sig med Skattebilletten eller hvad man nu kalder den Form, der bruges paa de forskjellige Steder, og aa kunde der, naar han fraslyttede inden de fire

Maanedere, være Tale om, hvorvidt han kunde faae det erlagte Beløb tilbagebetalt; men han negtede at betale, og han fik Medhold fra Amtet i denne Negtelse. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har meget rigtigt henlebet Opmærksomheden paa et meget misligt Forhold under de nuværende Omstændigheder, og det er den Maade, hvorpaa Handlende fra forskjellige Handelspladse nytte Leiligheden til at tage et kortere Ophold i en eller anden By og der nedsette sig for at udsælge Varer. Der maa selvfølgelig paa dette Punkt indtræde en Forandring; man maa finde en eller anden Form, hvor man kan træffe en saadan ubillig Konkurrence. — Et af de værste Forhold, som der fra forskjellige Sider antes over, er ganske vist ikke ligefrem omtalt her i dette Lovforslag, men jeg haaber, at den ærede Formand vil tillade mig at berøre det. Det Forhold, der navnlig klages over, er, at de Forskrifter, der i begge de kommunale Love ere optagne om, hvorledes man skal sætte Folk i Stat efter Formue og Leilighed, ere af den Beskaffenhed, at de ikke egentlig kunne ramme dem, der i Kommunerne have deres største Erhverv, men hvis Erhverv betinges af en stor Del Arbeidskraft, som falder Kommunen til Byrde paa en eller anden Maade enten i Form af større Skoleudgifter eller større Veitidgister eller større Fattigudgifter, medens de Midler, der staffles tilveie ved denne Arbeidskraft, nydes i andre Kommuner. Naar der nu skal strides til at lignes paa Formue og Leilighed, saa kan man aldeles ikke ramme dem, der have faaet deres Indtægt tilveie af de Byrder, som en anden Kommune udreder. Hvis den ærede Formand vilde tillade mig det, for at belægge mine Ord med en Eksempel fra en af de mest uheldig stillede Kommuner her i Sjælland, skal jeg oplæse, hvad de ganske nylig under 7de d. M. er erklæret om dette Forhold; det er omtrent tyve Linier. Jeg veed ikke, om jeg maa oplæse det. Der ytres fra en saadan meget stærkt overbeholdt Kommune Følgende: Efter den nu gjældende Kommunallov ansættes den, der har Eiendomme eller Næringsvei i flere Kommuner, ikke til Stat paa Formue og Leilighed uden der, hvor han bor. Dette synes ubilligt, da den Kommune, hvor Indtægten tilveiebringes, har Om sorgen for de Arbeidere, der behøves til at producere Indtægten, for deres Børns Skolegang, for dem selv i Tilfælde af Sygdom og Fattigdom, uden synderligt Bederlag af disse selv, medens en anden Kommune nyder Godt af den derved vundne Indtægt. De herværende Kalkbrud — det er i Faxe — som for Størstedelen eies af Udenjogns-Folk, ere et afgjørende Bevis i denne Henseende. I gode Tider stige Skoleudgifterne Aar for Aar ved Tilstrømning af Arbeiderfamilier, i slette Tider vore derimod Fattigudgifterne, da Arbeiderne nu en Gang ere her, medens Fortjenesten er utilstrække-